

Prošlost...

Killian

Životinja je ćudljiva zvjerka. U jednom će te trenutku voljeti, da bi te već u sljedećem mrzila, i nikad ne znaš koju ćeš inaćicu doživjeti dok te ne zadesi. Ako te mrzi, ne moųeš ništa ućiniti da to promijeniš, moraš samo trpjati i nadati se da ćeš preųivjeti, da te neće potpuno raskomadati prije nego što uspiješ pobjeći i skloniti se na sigurno. Ali kad te voli?

Jebote, to je najbolji osjećaj na svijetu. U tim trenutcima ųudiš biti sa *Životinjom*. ųiviš za svaki vaš susret. Ona postane tvoj ųivot. Tvoj smisao. Tvoj cijeli svijet. I zato što si postao toliko ovisan o njoj, poćinješ je malo i mrziti.

Ljubav. Mrųnja. Nema predaha. Nema sredine. Samo usponi i padovi.

I sada je ondje, ćeka me. Reųi polako, sve glasnije i glasnije. Osjećam je u kostima, u blagom elektricitetu kojim je nabijen zrak, u podrhtavanju ispod moųih stopala.

Otkucaji moga srca se ubrzavaju, adrenalin već struji kroz moje tijelo.

„Jeste li spremni plesati s vragom?” upita Whip nikoga konkretno. Ispija vodu iz boce i slobodnom rukom nemirno lupka po koljenu.

Vrag, *Životinja*, Ljubavnica – svatko od nas ima svoj naziv za to. Nije bitno kako je zovemo. Ona nas posjeduje, ali nakratko i mi posjedujemo nju.

Rika postaje sve glasnija, praćena tupim, ritmićnim lupanjem. Moje ime. Zove me.

Killian. Killian.

Zadiliano ustanem. Kožom mi prostruje trnci, muda mi se stisnu. Odazovem se njenom zovu, i preplavi me val zvuka i čiste energije dok hodam prema svjetlu.

Vrućem, zasljepljujućem.

Životinja zavrišti. Meni.

Ja je kontroliram. Podignem ruke, pridem mikrofonu. „Dobra večer, New Yorku!”

Ona mi odgovori tako snažnim urlikom da se zaljuljam unatrag na petama.

Gitara je smještena u moje ruke, glatkoća njezina vrata istodobno me ispuni poznatim osjećajem ugone i naletom adrenalina. Prebacim remen preko glave. Whip počne bubnjati pulsirajućim ritmom, i moje tijelo se kreće s njime. Jax i Rye se uključe, pletući složeni uzorak svojim gitarskim rifovima. Harmonija. Poezija zvuka. Krik prkosa.

Počinem lagano prebirati po žicama, podižući glas. Glazba teče mojim žilama. Kulja iz mene kao lava, usijava zrak, izaziva neredu i nestrpljivo vrištanje.

Moć. Toliko moći. Životinja mi se odaziva, i njena ljubav je toliko snažna da mi se kurac ukruti do maksimuma i koža na potiljku mi se naježi. Ulijevam cijelog sebe u svoj glas, u svoje sviranje.

U tom trenutku, ja sam Bog. Svemoguć. Beskonačan.

Ništa – *ništa* – na ovome svijetu ne može te napuniti energijom kao ovo. Ništa se ne može usporediti s ovime. Ovo je život.

Ali ima jedan problem sa životom; on se može začas promijeniti.

Potreban je samo jedan trenutak.

Da sve to...

Prestane.

Budućnost...

Libby

„Puno je toga napisano o vašoj navodnoj vezi s Killianom Jamesom. Ali vas dvoje niste baš puno govorili o tome.” Novinarka mi uputi blagi, ali ohrabrujući osmijeh. Njezina joj modra kosa padne preko jednog oka. „S obzirom na ono što se dogodilo na sinoćnjem nastupu, biste li nam ponudili barem zalogajčić?”

Sklopčana na stolici od kože i kromiranog metala u hotelskoj sobi, okrenuta leđima njujorškim neboderima, umalo se nasmiješim na to pitanje koje sam dosad čula barem tisuću puta.

Ali onda se prisjetim svoje obuke. Osmijeh bi mogao biti protumačen ili kao pristanak ili kao antipatična sramežljivost. Ne želim joj ponuditi nikakav „zalogajčić”, a usprkos onome što govore kritičari, Killian i ja nikad nismo bili sramežljivi. Jednostavno nismo željeli dijeliti svoj odnos s javnošću. Killian kakvog sam poznavala bio je moj, ne njihov.

„Nemam vam što reći, osim onoga što je već svima poznato.” To nije posve istinito. Ali je dovoljno istinito.

Novinarkin osmijeh sada djeluje pomalo britko – osmijeh barakude koja traži krv u vodi. „Hm, nisam baš sigurna da je tako. Naime, ne znamo vašu stranu priče.”

Oduprem se porivu da čupkam rub rukava svoje tunike od kašmira. Bože, ovaj pulover – ma, moje donje rublje – stoje više nego što bih prije potrošila u godinu dana. Prije nego što je *on* ušetao u moj život.

Okrenem glavu i krajičkom oka uhvatim odsjaj boca vode u srebrnoj posudi s ledom: jedna je tamnozeleno, jedna zlatna, jedna ukrašena

kristalićima. Maloprije je jedan od asistenata ponosno izjavio da ova zelena, navodno iz Japana, stoji više od stotinu dolara po boci. Za vodu.

Odjednom mi dođe da se nasmijem. Cijelom tom ludilu mojeg života. Prelasku s vode iz slavine na dizajnersku vodu. Činjenici da je ovaj *penthouse* moja nova normala.

A onda mi dođe da zaplačem. Jer bez njega ne bih imala ništa od ovoga. I nijedan jebeni dio svega toga nema nikakvog smisla ako to ne mogu dijeliti s njime.

Osjećam prijatnu praznine koja me želi progutati. Trenutačno sam toliko usamljena da jednim dijelom želim uhvatiti ovu ženu za ruku samo kako bih osjetila kontakt s drugim ljudskim bićem.

Moram razgovarati s nekim. Želim biti saslušana. Samo jednom. I možda se, samo možda, neću više osjećati kao da se raspadam.

Udahnem i vratim pogled na novinarku. „Što vas zanima?”